oö landes bibliothek

KULTUR

Schreibwerkstätte
Wenige Worte – große Geschichte

Wenige Worte – große Geschichte

Gabriele Herland – Maria Rögner – Abbas Salamat
Asylwerbende und Schülerinnen und Schüler aus höheren Schulen in Linz und Wilhering

Unsere Grundidee war es, Menschen aus verschiedenen Kulturen in kleinen Gruppen zum Nachdenken anzuregen, was für sie „Heimat“ bedeutet. Es war uns ein Anliegen, dass Menschen mit Fluchthintergrund und junge Österreicherinnen und Österreicher miteinander in Kontakt treten können. Es sollte eine natürliche Situation geschaffen werden, wo man sich austauschen und sogar gemeinsam zu einem Thema schreiben konnte. Die Ringvorlesung der Oö. Landesbibliothek zum Thema Heimat erschien uns dafür eine gute Gelegenheit. Dankbar nahmen wir die Einladung an, auch direkt im Haus arbeiten zu dürfen. Der Titel **Wenige Worte – große Geschichte** wurde gewählt, um den Teilnehmerinnen und Teilnehmer die Möglichkeit zu geben, das Thema Heimat offen zu behandeln. Besonders wichtig war uns der Schreibprozess in stressfreier Atmosphäre und nicht der Blick auf ein möglichst gelungenes Endprodukt. Nichts konnte falsch sein, alles war richtig. Bewusst wollten wir keinerlei Vorgaben hinsichtlich Textlänge und formaler Gestaltung geben. Die Ergebnisse gaben uns Recht. Von Einzelwörtern bis hin zu langen geschlossenen Texten entstanden eindrucksvolle Werke. Besonders erfreulich war, dass alle Teilnehmerinnen und Teilnehmer lustvoll und engagiert schrieben. Mit Abbas Salamat hatten wir einen versierten Dolmetscher an unserer Seite, der durch seine einfühlsame und charmante Art dazu beitrug, dass die Situation nachdenklich, aber auch humorvoll empfunden werden konnte.

Die Sammlung der entstandenen Texte können mehrsprachig in den Online-Papers auf der Homepage der oberösterreichischen Landesbibliothek nachgelesen werden. Die Lektüre dieser Sammlung empfehlen wir als persönliche Bereicherung.

Gabriele Herland

Maria Rögner

Wenige Worte – große Geschichte

Um das gegenseitige Kennenlernen zu erleichtern, haben wir gleich zu Beginn verschiedene Gegenstände, Fotos, Gewürze, Obst und Gemüse aufgelegt und damit einen großen Schautisch gestaltet. Wir legten Wert darauf, dass die ausgestellten Dinge den Kulturkreis beider Teilnehmergruppen abbildeten. Daraus sollten ein bis zwei Dinge ausgewählt werden, mit denen sich die Teilnehmerinnen und Teilnehmer gegenseitig vorstellen konnten. Aus den später erfolgten Rückmeldungen der Teilnehmerinnen und Teilnehmer erfuhren wir, dass sie diese Gegenstände gerne angenommen haben und es als angenehm empfunden haben, „sich an etwas festhalten“ zu können.

Dadurch, dass viele der ausländischen Gäste schon recht gut Deutsch verstehen und sprechen konnten, entstanden schnell kleine Gespräche zwischen ihnen und den österreichischen Schülerinnen und Schüler. Die Begründungen, warum welcher Gegenstand oder welches Fotos ausgewählt wurde, waren teilweise lustig, regten zum Nachdenken an und stimmten mitunter auch wirklich traurig.

Es wurde von Anfang an offen gesprochen und ein Teilnehmer teilte uns mit, dass er es als sehr wohltuend empfunden habe, dass man mit einem gewissen Spaß über solch ein ernstes Thema sprechen konnte.

Auch die Idee, diese Assoziationen mit der eigenen Heimat auch aufzuschreiben, wurde gleich akzeptiert und je nach sprachlicher Möglichkeit umgesetzt.

Wenige Worte – große Geschichte

Während manche Gäste nur ein Wort – wie Brot – oder einige Wörter – wie an der Hand meiner Mutter niederschrieben, wagte sich die Mehrzahl der Teilnehmerinnen und Teilnehmer auch an längere Texte. Diese wurden von uns sowohl in der ursprünglichen Handschrift, als auch getippt gesammelt. Dank Abbas liegen uns alle Texte auch in übersetzter Form vor.

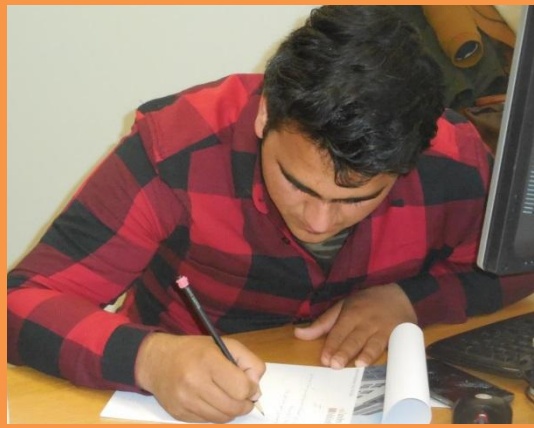

Für uns war es erstaunlich und überaus erfreulich, dass sich alle an das Schreiben gewagt haben. Beeindruckt waren wir von der Ehrlichkeit und Offenheit und der Vielfalt der Texte. Für uns als Leiterinnen es Workshops waren die gemeinsam verbrachten Nachmittage eine wertvolle Bereicherung und ein kleiner Lichtblick inmitten der trostlosen Weltsituation.

Lisbeth
لیزبت

Lisbeth Reiter, 17 Jahre, weiblich, Schülerin, Österreich

Heimat ist für mich ....
Für mich ist Heimat kein Ort oder Platz. Heimat ist für mich keine Person und auch nicht zwangsläufig meine Familie.
Heimat ist für mich ein ganz bestimmtes Gefühl, ich kann es am besten mit dem englischen Wort „home“ beschreiben. Das bedeutet für mich nicht nur zu Hause. Für mich beschreibt es eine Wärme, die man von innen spürt, so wie wenn man von seinen Eltern als kleines Kind mit einer Decke zugedeckt wird, ein Gefühl, das man hat, wenn man mit einer heißen Schokolade vor dem Fenster sitzt und draußen Schneegestöber herrscht. Man hat ein Gefühl von Wärme, von Geborgenheit. In diesem Zustand fühlt man sich geschützt und geliebt.
Wenn ich Heimat fühle, dann ist das ein Gefühl einer unbeschreiblich starken Wärme, die mich komplett erfüllt und irgendwie auch glücklich macht, obwohl man nicht sorglos oder unbekümmert ist. Es ist ein Gefühl, auf das man sich verlassen kann, dass es immer da ist und dass ich es spüren kann, egal wie es mir geht, wenn ich mich darauf besinne. Einfach Wärme.

وطن برای من، شهر یا جایی شبیه آن نیست. معنای وطن الزاما شخص خاصی و حتی خانواده‌ام نیست. وطن برای من احساس بسیار خاصی است که تنها با واژه انگلیسی Home می‌توانم آن را توصیف کنم و خود این نیز برای من، تنها به معنای خانه نیست بلکه به معنای گرما و حرارتی است که در درون می‌توان احساس کرد؛ چیزی شبیه حس گرمای پتویی که پدر و مادر روی خواب آرام کودک می‌کشند. چیزی شبیه خوردن شکلات داغ در یک روز برفی و پشت پنجره‌ای که در بیرون آن کولاک است. من وقتی این احساس را دارم، نیرویی گرم و شگرف به من احساس شادی می‌دهد، حتی زمانی که بی‌غصه بوده و خوشحال نباشم، احساسی که می‌توان به آن تکیه کرد و مطمئن بود که همیشه هست. وقتی به این احساس می‌اندیشم دیگر خیلی تفاوت ندارد که من کیستم.

الوطن لايعني لي مدينة ما أو مكان يشبهها. الوطن لايعني لي شخصا ما و حتى عائلتي. الوطن هو إحساس خاص وأستطيع شرحه بمفردة "Home" الإنجليزية وحتي هذا بمفرده لايعني لي الوطن تماما. الوطن دفئا تشعره في داخلك دفئا كدفئ البطانية التي يضعها الوالدين على نوم الطفل الهادئ. إحساس يشابه أكل الشوكولاتة الساخنة في يوم هطول الثلوج خلف نافذة خارجها عاصفة ثلجية. عندما أشعر بهذا الإحساس ينتابني شعورا بالدفئ والفرح حتى عندما لاأكون فرحة أو دون ألم. إحساس يمكني أن أتكئ عليه وأكون واثقة بأنه هنا دائما. عندما أفكر بهذا الإحساس سوف لن يهم من أكون أنا.

ARDESHIR
اردشیر

Ardeshir Nazarian, 23 Jahre, männlich, Asylwerber, Iran

از 20 سال پیش، من به همراه مادرم در ایران زندگی می کردیم و تنها آرزوی من این است که دوباره مادرم را ببینم. زمانی که در ایران بودیم مادرم خودش نان می‌پخت، لذا "نان" برای من معنای مادر می‌دهد. اگر بتوانم یک سوال بپرسم، می‌پرسم در زندگی چه چیزی از مادر مهمتر است و چه چیزی از وطن باارزش‌تر. مادر، زندگی و وطن برای من معنای یکسانی دارند. من نان را برمی‌گزینم، اما زمانی که بتوانم چیز دیگری انتخاب کنم، وطن را خواهم برگزید.

Seit 20 Jahren habe ich mit meiner Mutter in Afghanistan gewohnt und noch immer ist es mein einziger Wunsch, dass ich sie noch einmal treffen kann. Als ich noch im Iran war, hat meine Mutter immer selbst Brot gebacken, so bedeutet Brot für mich Mutter. Und ich stelle die Frage, was kann im Leben wichtiger sein als eine Mutter? Und Leben bedeutet Heimat? Mutter, Leben und Heimat haben für mich die gleiche Bedeutung. Ich habe mich für das Brot entschieden, aber wenn es möglich wäre, würde ich mich für meine Heimat entscheiden.

منذ عشرين سنة أعيش برفقة أمي في إيران وأمنيتي الوحيدة هي أن ألتقي بأمي مرة أخرى. عندما كنا في إيران كانت أمي تخبز الخبز بنفسها ولهذا أن الخبز يعني لي الأم. إن كان بإمكاني طرح سوالا واحدا سوف أسئل ماهو الأهم من الأم في الحياة وماهو الأغلى من الوطن.. بالنسبة لي أن الأم والحياة والوطن بنفس المعنى. أختار الخبز لكن عندما يتاح لي إختيار شيئا أخرا سوف أختار الوطن.

Liselotte Judith
لیز لوته یودیت

Liselotte Höfler, 18 Jahre, weiblich, Schülerin, Österreich

Es ist das Geräusch der Straßenbahnen, es sind die Lieder jener grünen Wälder. Es ist der Geruch von starkem Kaffee, der dunkle Morgen im Winter und der lange, rote Abend im Sommer, es ist das harte, langweilige Schwarzbrot und die intensive Milch und die wenigen Gewürze.

Es ist der müde Montag, an dem alle Gesichter auf der Straße graue Wolken tragen, anstatt dem erleichterten Lächeln des Freitags. Es ist der Rauch unserer Fabriken, es sind die Worte, die wir nie laut sagen wollen, wollen auch unsere Herzen sie laut verkünden. Es ist der Blick, den wir nicht vom Boden heben, um mehr zu sehen. Es ist die Liebe zum Duft des nassen Mooses und der Wind, der durch hohe Bäume weht. Es sind auch die Politiker, die mit immer mehr weißen Zetteln, mit immer mehr schwarzer Tinte, die Welt im Gleichgewicht halten wollen.

Es sind all diese Dinge und Ereignisse der Selbstverständlichkeit, die in mir den Begriff von Normalität auslösen.

Heimat jedoch ist noch mal mehr. Heimat ist kein Ort, Heimat ist jeder Ort, der in mir die tiefen Gefühle der Zugehörigkeit und des Verstanden Werdens auslöst.
Heimat ist ein positiv besetzter Begriff und daher assoziiere ich damit auch nur positive Erlebnisse oder Gegenstände.

Ein gewaltiger Teil davon ist eindeutig meine Liebe zur Natur, zu den dunklen Wäldern, dem hohen Himmel, dem glitzernden Meer und den weiten Hügellandschaften wie Gebirgszügen auf dieser großen Welt. Denn wo ich auch bin, wo ich stehe, mit wem ich durch mein Leben gehe, über mir weilen und wandern die fernen Sterne. Und mit dem Blick auf sie, jene fernen Lichter, die unsere Welt in Relation zu etwas weitaus Größerem stellen, jener Nachthimmel, jenes Fenster ins All, entzündet in meinem Herzen das Bewusstsein, dass dies ein Planet ist und wir wandeln Tag um Tag auf ihm, in gezogenen Grenzen und ich lächle unter jenem schwarzen Firmament, denn Heimat ist dort, wo mein Herz auf das Herz eines Fremden trifft.

الوطن
هو ضجيج قطارات الشوارع وقصائد الغابات الخضراء. عطر القهوة المثير وصباح الشتاء الطويل والمظلم والظهر الأحمر للصيف.
الخبز اليابس الأسود الممل والحليب السمين والقليل من البهارات.

يوم الإثنين المتعب ووجه كالغيوم الرمادية في الشوارع بدلا من ضحكات يوم الجمعة. دخان مصانعنا وتلك المفردة التي لا نريد أن نقولها بصوت عال بينما تريد قلوبنا أن تصرخ بها. تلك النظرة التي لن تفارغ الحقول لنراها أكثر فأكثر. وشوق شم الطحلب الرطب والشعور بالرياح التي تمر من بين الأشجار واولئك الساسة الذين يسعون جاهدون أن يجعلوا الأرض أكثر إستقرارا بالحبر الأسود على الأوراق البيضاء. الوطن هو كل الأشياء والأحداث التي تبلور المفاهيم البديهية لدي.

رغم كل هذا فأن الوطن فوق كل هذه الأشياء. أن الوطن ليس مكانا بل هو حيث يولد إحساسا عميقا, حس التعلق والشعور بأنك قد تُفهم. الوطن هو مفهوما إيجابيا ولهذا هو مرتبط بموضوعات وتجارب إيجابية.
هو القسم الأعظم من شغفي للطبيعة والغابات والسماء العالية والبحار الرائعة والتلال الوسيعة والجبال الممتدة في هذا العالم.
بالنسبة لي أينما أكون وحيث أقف ومع من أقضي أيامي فالنجوم فوق رأسي, تأتي وتذهب و بالنظر إليها, إلى تلك الأضواء البعيدة التي تربط عالمنا بشيئا أكبر. تلك السماء الليلية التي تربط كالنافذة عالمنا بالكون و تضيئ قلبي بنور المعرفة, معرفة بأن في هذا العالم حيث نتمشى كل يوم نُرسم حدودا وانا تحت هذه السماء المظلمة أبتسم لأن وطني هو حيث يلتقي قلبي بقلبا أخرا.

وطن
صدای قطارهای خیابان هاست و اشعار آن جنگل های سبز. بوی تند قهوه و صبح طولانی و تاریک زمستان و ظهر سرخ تابستان. نان خشک و سیاه ملال آور و شیر غلیظ و اندکی ادویه

دوشنبه خسته‌کننده و صورت های چون ابرهای خاکستری در خیابان‌ها به جای لبخندهای روز جمعه. دود کارخانه هامان، کلمه ای که هیچ گاه نمی‌خواهیم با صدای بلند بگوییم در حالی که قلبمان می خواهد آن را فریاد کند. نگاهی که هیچگاه آن را از مزرعه نمی گیریم تا بیشتر ببینم. شوق بوییدن خزه مرطوب و احساس بادی که میان درختان می وزد و همچنین سیاستمدارانی که تلاش می کنند جهان را همیشه متعادل نگاه دارند با کاغذهای سفید و جوهری سیاه.
وطن همچنین همه چیزهایی و اتفاقاتی است که باعث تبلور مفاهیم بدیهی را در من پدید می آورد.

با اینحال وطن چیزی فراتر از اینهاست. وطن مکان نیست وطن هر جایی است که موجب به وجود آمدن یک احساس عمیق و حس تعلق و فهمیده شدن در من می شود. وطن مفهومی مثبت است و در نتیجه تنها به تجربیات و موضوعات مثبت ارتباط دارد.

بخش بزرگی از این عشق واضح من به طبیعت، جنگل های تاریک، آسمان بلند و دریای پر زرق و برق و علاقه به تپه‌های وسیع و رشته‌کوه‌های این جهان بزرگ است.

برای من هر کجا که باشم، کجا ایستاده باشم و با چه کسی عمرم را بگذرانم، ستاره ها بالای سر من هستند و می‌روند.
با نگاه کردن به آنها، به آن نورهای دوردست که دنیای ما را به چیزی بزرگتر مرتبط می سازد، آن آسمان شب که پنجره‌ای به کیهان نور آگاهی را در قلب من روشن می کند که این در جهان، جایی که ما هر روز روی آن قدم می زنیم مرزی کشیده می شود و من در زیر آن آسمان تاریک، لبخند می زنم زیرا که خانه‌ام آنجایست که قلبم یک قلب غریبه را ملاقات می‌کند

Wahab Jafari, 18 Jahre, männlich, Asylwerber, Afghanistan

بالنسبة لي لافرق أين يكون الوطن. الأهم هو أن يكون حيث الإنسانية هناك. أعتقد أن النمسا كانت أفضل خيار أختره. أطلب من الرب أن يهبني حياة رغيدة وهادئة. كنت دائما أتمنى أن يتاح لي التواجد في بلدا رائعا وها هنا أعتقد أن الرب لقد سمع دعائي.
أتمنى أن أتمكن من معانقة أمي مرة أخرى كما كانت تفعل عندما يهنني أو يزعجني أحدا في الشوارع الإيرانية والحمد لله لقد ولت تلك الأيام.
سوف لن أتمكن من الرجوع لوطني وفي الواقع لم يبقي لي وطنا وانا أسف جدا لهذا. منذ اليوم الأول في هذا البلد شعرت بالإطمئنان ولهذا أود أن أتقدم بالشكر والإمتنان لهولاء الناس الذين تقبلوني وإحتضنوني كأخ لهم كما علي أن أشكر الحكومة النمساوية لكل ما تقوم به لأجلنا.

Es ist für mich nicht wichtig, in welchem Teil der Erde ich bin. Wichtig aber ist, dass ich auf einem Platz bin, wo menschliche Werte gelebt werden. Ich denke, Österreich ist die beste Wahl, die ich gemacht habe. Ich bitte den großen Gott, dass ich in Zukunft ein gutes Leben haben darf, umgeben von Freundlichkeit und Menschlichkeit.
Trotzdem liebe ich auch mein Land, das ich jetzt nicht mehr sehe. Heimat ist irgendwo, wo man Liebenswürdigkeit findet. Immer schon hatte ich den Wunsch nach der Möglichkeit, in einem guten Land zu leben und nun bin ich hier und fühle, dass Gott mein Gebet erhört hat. Ich wünschte, ich hätte meine Mutter umarmen können, als jemand sie in den Straßen Irans verachtete und verletzte.

Gott sei Dank ist diese Zeit vorbei. Ich kann nicht mehr zurück zu meinem Land, weil kein Platz mehr für mich ist. Es macht mich aber auch traurig. Vom ersten Tag an, seit dem ich in Österreich bin, fühle ich mich sicher. Ich möchte all den netten Menschen danken, die mich als Bruder aufnahmen. Und ich bin auch der Regierung dankbar, die viel für uns leistet.

برای من خیلی مهم نیست که در کدام قسمت جهان باشم، اما مهم است که جایی باشم که انسانیت آنجا باشد. گمان می‌کنم اتریش بهترین انتخابی است که داشته‌ام. من از خدای بزرگ می‌خواهم که بتوانم زندگی خوب و آرامی داشته باشم و بتوانم در آینده مهربانی و انسانیت را احساس کنم.

من علیرغم اینکه کشورم را ندیده‌ام، آن را دوست دارم. وطن جایی است که می‌توانیم در آنجا خانه‌ای از مهربانی داشته باشیم. من همیشه آرزو داشته‌ام که این فرصت را داشته باشم که در یک کشور خوب باشم و اینجا، من فکر می‌کنم خدا دعاهای مرا مستجاب کرده است. من آرزو می‌کنم می‌توانستم یک بار دیگر مادرم را در آغوش بگیرم، آنگونه که او، زمانی که کسی در خیابان‌های ایران مرا تحقیر یا آزار می‌کرد، در آغوش می‌گرفت. من از خدا سپاسگذارم که آن روزها به پایان رسید. من هیچوقت نمی‌توانم به کشورم بازگردم، زیرا که در واقع کشوری برای من باقی نمانده است و من از این بابت متاسفم.
از اولین روزی که به اینجا پا گذاشتم، احساس امنیت می‌کنم. من می‌خواهم از مردم مهربانی که مرا به مانند یک برادر در آغوش گرفتند، تشکر کنم. همچنین باید از دولت اتریش که برای ما زحمات فراوانی متحمل شد، نیز تشکر کنم.

Paul Hueber, 17 Jahre, männlich, Schüler, Österreich

Was ist Heimat?
Ist es das Land, in dem man aufwächst?
Nun, Menschen suchen ihr Leben lang nach Heimat und doch finden sie sie nicht.
Wieder andere gelangen über Umwege in ein Land, das sie Heimat nennen können.
Das kann also nicht stimmen.
Ist es das Land, in dem man sich am sichersten fühlt?
In dem man sich nicht vor fallenden Bomben und ähnlichem fürchten muss?
Anscheinend nicht – zahlreiche Menschen verlassen ihr Land in Angst und Eile und trotzdem bleibt es ihre Heimat.
Ist es das Land, in dem man Freunde hat?
Möglich, jedoch trifft das nicht auf alle zu ....
Muss es überhaupt ein Land sein?
Kann man nur ein Land Heimat nennen?
Ist es der Ort, an den man sich sehnt, wenn man ihn verlässt?
Ist es der Ort, zu dem man eine persönliche Verbindung hat?
Ein Ort, den man mit Erinnerungen verknüpft?
Sag DU es mir!

Khadija Abdoghader, 26 Jahre, weiblich, Syrien

الوطن هو وجه إمراءة أمامي وطفلا ملأت وجهه الدموع ويجر عباءة أمه. الوطن هو النظر لتلك الدموع في تلك اللحظة. عندما ترك وطني غيرالآمن وعبرت الغابات غيرالآمنة كنت أبحث عن وطنا آمن.
صوت جر عباءة الأم على يد طفلها يذكرني بصوت جر حبال القوارب التي رحلت باحثة عن الوطن الآمن ولهذا أن الأصوات تلك تعني بالنسبة لي وطنا يمتلك تاريخا لكنه لاتحده حدود جغرافية. لا أعرف ماذا يعني الوطن للأخرين لكن يعني لي تلك الجرة لعباءة الأم على يد طفلها.

الوطن
أين الوطن؟
البلد الذي تترعرع فيه
يقضي الناس كل حياتهم للبحث عن الوطن
ولم يعثروا عليه إلى الان
ولازال هناك من يلف في بلدان أخرى ليسميها وطن
وهذا ليس صحيحا بالطبع
هل الوطن هو البلد الذي تشعر بالأمان فيه؟
وحيث لا تضطر لمواجهة القنابل التي ترمي فوق رأسك؟
أو أي شيئا أخرا يقلقك؟
لا أعتقد هكذا.
لأن البعض إضطر لمغادرة وطنه خائفا مسرعا لكن لازال ذلك الوطن وطنهم
هل الوطن حيث لديك أصدقاء؟
ربما ولكن ليس الأمر هكذا بالنسبة للجميع.
هل لابد أن يكون الوطن بلدا؟
هل عليك أن تسمي بلدا واحدا فقط الوطن؟
هل هو حيث إشتقت له عندما تركته؟
هل هو حيث لديك أصدقاء وأقارب؟
حيث لاينسى
قل لي بنفسك

Heimat erweckt in mir das Gesicht einer Frau mit einem Kind, das Tränen in den Augen hat und sie in das Kleid, der Mutter wischt. Die Tränen an jenem Tag, das war Heimat.
Es kam der Tag, an dem ich meinen unsicheren Platz verließ und unsichere Plätze durchquerte, um einen anderen, sicheren Platz zu finden. Das Geräusch des Seiles beim Ablegen des Schiffes , beim Aufbruch in eine sichere Welt, erinnerte mich an die Stimme der Kindheit , an das Festhalten am Rock der Mutter, an eine Heimat ohne Grenzen. Das ist Vergangenheit, doch....
Ich weiß nicht, was Heimat für andere bedeutet, aber für mich ist es immer diese Stimme, das Ziehen am Rock der Mutter, das schützende Bild der Kindheit.

وطن
خانه کجاست؟
کشوری که در آن بزرگ می‌شوی
مردم همه عمر خود را در پی یافتن وطن می گذرانند
و تا کنون آن را نیافته‌اند
و هنوز هستند کسانی که به کشورهای دیگر پا می گذارند تا آنجا را وطن بنامند
و مطمئنا این درست نیست
آیا وطن کشوری است که به تو حس امنیت می دهد؟
و تو ناچار با مواجهه به بمب هایی که روی سرت می ریزند نمی شوی؟
یا چیز دیگری که باید نگران آن باشی.
من اینگونه فکر نمی کنم
زیرا که بسیاری از مردم به سرعت و از روی ترس وطنشان را ترک کردند، لیکن کماکان آنجا وطنشان باقی می ماند
آیا وطن کشوری است که تو در آن دوستانی داری؟
ممکن است، اما برای همه اینطور نیست
آیا در مجموع وطن باید یک کشور باشد؟
آیا تو تنها می توانی به یک کشور بگویی وطن؟
آیا آنجا جایی است که وقتی ترکش کردی، مشتاقش شدی؟
آیا آنجا جایی است که دوستان و نزدیکانی داری؟
جایی به یاد ماندنی
خودت به من بگو

وطن چهره زنی است، رو در روی من و کودکی که اشک پهنه صورتش را پوشانده و او گوشه لباس مادرش را می‌کشد.
وطن نگریستن به آن اشک‌ها در آن هنگام است، هنگامه‌ای که من وطن ناامن خود را ترک کرده و با عبور از جنگل‌های ناامن، پی وطنی امن می‌گشتم.
صدای کشیده شدن گوشه لباس آن مادر توسط کودکش، صدای کشیده شدن طناب‌های قایق‌هایی را به یادم می‌آورد که در پی یافتن وطن امن، رهسپار شدند و به این دلیل برای من آن صداها، وطنی است که اگر چه تاریخ دارد، اما مرز ندارد.
برای دیگران نمی‌دانم وطن چه معنایی دارد اما برای من، وطن شنیدن صدای کشیدن گوشه لباس مادری توسط کودکش است.

Caro

Caroline Schweiger, 17 Jahre, weiblich, Schülerin, Österreich

Heimat ist stark. Heimat gibt Kraft. Aber was ist Heimat? Mein Heimatland ist Österreich und das wichtigste dort sind meine Familie und meine Freunde. Jedoch das ist noch lange nicht alles, was der Begriff Heimat für mich aussagt. Es bedeutet für mich auch, Sport zu betreiben, in die Natur zu gehen, Musik zu hören, mit Leuten zu essen, den Duft von Gräsern zu riechen, die Sonne auf meiner Haut zu spüren, Zeit mit netten Leuten zu verbringen und einfach das Leben zu genießen. In der Realität hat man leider viel zu wenig Zeit, diese Dinge wirklich auszukosten und wirken zu lassen. Aber es genügt oft nur, den Moment bewusst zu leben und die Sinne zu spüren.

الوطن هو طاقه ويهدي القدرة للإنسان. ماذا يعني لي الوطن؟ بلدي هي النمسا والأهم هو أنه حيث تعيش عائلتي وأصدقائي لكن هذا هو ليس كل ما يعني لي الوطن. الوطن يعني ايضا ممارسة الرياضة والتجول في الطبيعة والسماع للموسيقي وتناول الأكل مع أناس رائعين و شم المروج والشعور بدفئ الشمس على الجلد وبشكل عام التمتع بالحياة . في الواقع لدى الأشخاص وقت قليل جدا للتمتع بهذه الأشياء لكن هذا الوقت القصير كاف لفهم الحياة والشعور بها.

وطن نیرو است، وطن به فرد انرژی می‌دهد. برای من وطن چیست؟ کشورم اتریش و از همه مهمتر این است که که خانواده و دوستان آنجا زندگی می‌کنند اما این واقعا همه چیزی که برای من معنای وطن می‌دهد نیست. وطن یعنی ورزش کردن، به طبیعت رفتن، به موسیقی گوش فرا دادن، غذا خوردن با آدم‌های خوب، بوییدن چمنزارها، احساس گرمای آفتاب روی پوست تن، گذراندن وقت با انسان‌های خوب و به طور ساده لذت بردن از زندگی است. اما در واقع متاسفانه افراد زمان بسیار کوتاهی برای لذت بردن و احساس کردن این چیزها دارند، اما همین کافی است تا آگاهانه لحظه را زندگی کرده و آن را حس کرد.

Mati

Mati Allah, 21 Jahre, männlich, Asylwerber, Afghanistan

Heimat ist irgendwo, dort, wo man Erinnerungen hat, gute und schlechte, traurige und glückliche. Ich habe mich für die Trommel entschieden. Ich erinnere mich daran, wie wir in meiner Heimat immer die Trommel gespielt haben, bei Hochzeiten ebenso wie bei Beerdigungen. Ich weiß, es ist ein großer Unterschied zwischen Hochzeit und Beerdigung, genauso groß wie zwischen Leben und Tod, aber ich weiß auch, dass das zum Leben gehört. Es ist das Leben. Heimat ist ein Platz, eine Zeit und ein Gefühl, das man lebt und liebt. Die Trommel beinhaltet für mich alle Erinnerungen, die man haben kann und ich glaube, wo man Erinnerungen hat, da ist auch Heimat.

الوطن حيث ذكرياتي هناك. الجيدة و المرة والفرحة و الحزينة.
أختبار الطبل لأنها تذكر بوطني عندما كنا نقرع الطبول في الأفراح و الأحزان. أنا أعرف بأن الفاصل بين الأفراح والأحزان هو بقدر فاصلة الموت و الحياة وأعرف أيضا أن هذا قسما من الحياة. الوطن هو مكانا و زمانا و شعورا أتمنى أن أعيشه. الطبل يذكرني بكل ما يمكن للمرء أن يذكر وهذا هو ما يعني لي الوطن.

خانه جایی است که خاطرات من آنجاست. خاطرات خوب و بد، غم‌انگیز شاد.
من طبل را انتخاب کردم، زیرا زمانی که در وطنم، طبل می‌نواختیم را به یاد می‌آورم، در عروسی‌ها و عزاداری‌ها. من می‌دانم که فاصله میان عروسی و عزاداری، به اندازه فاصله میان مرگ و زندگی بزرگ است و البته می‌دانم که این بخشی از زندگی است. وطن یک مکان است، یک زمان و یک احساس که من دوست دارم و آن را زندگی می‌کنم. طبل همه خاطراتی را یک فرد می‌تواند به یاد بیاورد را به یاد من می‌آورد و این برایم معنای وطن می‌دهد.

Laura
لورا

Laura Binder, 17 Jahre, weiblich, Schülerin, Österreich

Heimat,...

... ist da, wo man sich wohl fühlt
... ist dort, wo meine Familie ist
.... bedeutet für mich angstfrei leben
... ist da, wo ich frei bin
... ist da, woran meine Erinnerungen hängen und entstehen.

Meine Heimat ist Österreich, hier fühle ich mich wohl. Hier mag ich die Kultur, die Natur und die Menschen. Hier sind meine Freunde. Hier entstanden viele meiner Erinnerungen. Hier bin ich aufgewachsen und habe gelernt zu leben, habe gelernt, wer meine Freunde sind.

Doch auch wenn ich meine Heimat so sehr mag, will ich auch die Heimat anderer kennen lernen und andere Kulturen. Ich will erleben, wie andere Kulturen leben. Ich glaube, dass man nicht nur einen Ort als Heimat bezeichnen kann. Man kann sich in mehr als nur in einem Land wohl fühlen.

Wenn ich im Ausland bin, gibt es manchmal sogar Dinge, die mich an meine Heimat erinnern wie zum Beispiel Kühe. Kühe sind die Lieblingstiere meiner Mutter und immer, wenn ich eine Kuh sehe, muss ich sie fotografieren und an meine Heimat denken.

الوطن هو حيث أشعر بالسعادة وحيث عائلتي هناك. بالنسبة لي هو حيث أعيش بلا خوف وحيث انا حرة هناك. حيث تترتبط ذكرياتي به. وطني النمسا هنا حيث أشعر بالإرتياح. هنا أحب الثقافة والطبيعة والناس. لي هنا أصدقاء ونشأت هنا الكثير من ذكرياتي. ترعرعت هنا وتعلمت كيف أعيش ومن هم أصدقائي. بالرغم من أني أحب وطني لكنني أود أن أجرب كيف تعيش باقي الثقافات. أؤمن بأن لايمكن نعت مكانا واحدا على أنه الوطن. يمكن أن يشعر المرء بالإرتياح في أكثر من بلد. الأبقار هي الأشياء التي تذكرني بوطني عندما أكون بعيدة عنه. البقرة هي الحيوانة المفضلة لأمي فلهذا عندما أرى بقرة ألتقت صورة لها وأفكر ببلدي.

وطن جایی است که در آن احساس راحتی دارم. جایی است که خانواده من آنجاست. برای من، آنجا که بدون ترس زندگی کنم. جایی است که آزادم. جایی که خاطراتم به آنجا تعلق دارند و به وجود آمده اند. وطن من اتریش است، اینجاست که من احساس راحتی می‌کنم. اینجا من فرهنگ را دوست دارم و طبیعت و مردم را. اینجا دوستان من هستند و اینجا بسیاری از خاطرات من به وجود آمدند. من اینجا بزرگ شدم و یاد گرفتم زندگی کنم و یاد گرفتم چه کسانی دوستان من هستند. با وجود اینکه من وطنم را دوست دارم، لیکن دوست دارم با وطن و فرهنگ دیگران نیز آشنا شوم. دوست دارم تجربه کنم که فرهنگ‌های دیگر چگونه زندگی می‌کنند. من باور دارم که نمی‌توان تنها به یک جا وطن گفت، می توان در بیش از یک کشور احساس راحتی کرد. گاوها چیزهایی هستند که وقتی من اینجا نیستم مرا به یاد وطنم می اندازند. گاو حیوان مورد علاقه مادر من است و من هر جا گاوی ببینم، عکس آنها را می‌گیرم و به وطنم می‌اندیشم.

برای من خانه به معنای ازاد زیستن است مثل یک پرنده که عالم را خانه مینگرد و ازادانه به هر جا سفر میکند و برای خود خانه میسازد، در فکر او قاره یا کشور یا شهر معنایی ندارد هر کجا که احساس خوبی کند برای ساخت خانه دست بکار میشود.
خانه یعنی سقفش اسمان است و فرشش زمین و دیگر نه...
او نه اجباری در سفر دارد و نه اجباری در برگشت و نه هم جمله ادمها که میگویند (اینجا تخصص به من دارد) را میشنوند، نه فهش بلدند نه برچسب زدن، مثلا (تو کلاغی و سیاهی برو ازین جا کلاغ سیا) ویا چیز های دیگر و یا هیچ درختی نمیگوید این شاخه متعلق به من است برو از روی شاخه هایم وگرنه خودم بیرونت میکنم.
زمین یکیست، اسمان یکیست اما دلهایمان یکی نیست.
از نظر من دنیا خانه من است اما به اجبار قسمتی از این عالم به نام افغانستان و قسمتی از افغانستان به نام اورزگان و قسمتی از اوزگان به نام گیزاب خانه من قرار دارد که اگر به هر دلیلی خانه ام را جای دیگر در این دنیا بنا کنم!!!!!!
میپرسند چرا اینجا، اینجا تخصص به ماست!!!!!!
در تمام این گواهی ها ادم هایی هستند گه مگویند و میخواهند باهم هم دل باشند و جهان را در دیده خانه بنگرند اما چیزی نه نام سیاست نگذاشته، نمیگذارد و نخواهد گذاشت این گونه شود.

Für mich bedeutet Heimat, frei zu leben wie ein Vogel, der sein Haus von hoch oben sehen kann und reisen darf, wohin er will. Er kann sich selbst ein Haus bauen. In seiner Vorstellung haben Kontinente, Länder und Städte keine Bedeutung. Er will sein Haus dort bauen, wo er sich wohlfühlt. Die Decke ist für ihn der Himmel, der Teppich die Erde. Er wird nicht gezwungen zu reisen aber auch nicht zu bleiben oder zurück zu gehen. Er hört jemanden sagen „ das ist mein Land“ aber er versteht es nicht. ER kennt keine Schimpfwörter und Drohungen wie z.B.: „du schwarze Krähe hast keinen Platz“. Kein Baum sagt zu ihm: „ Da ist mein Ast, geh, bevor ich dich wegstoße!“
Es gibt nur einen Himmel und eine Erde, aber unsere Herzen sind nicht vereint.
Meiner Auffassung nach sehe ich die ganze Welt als meine Heimat, aber leider ist mein Haus in einem Teil der Welt, den man als Afghanistan bezeichnet und in Afghanistan ist ein Teil, der Orzogan genannt wird und in Orzogan gibt es einen Teil, der Gizab heißt.
Auf der ganzen Welt leben Menschen, die sich zusammengehörig fühlen und die die Welt als eine Heimat betrachten, aber da gibt es etwas, das dagegen steht und dieses Leben nicht zulässt und das ist die Politik.

يعني لي الوطن العيش بحرية كالطير الذي يعتقد أن العالم كله وطنه ويسافر إلي حيث يشاء ويبني له بيتا. للطير لامعنى للقارات والبلدان والمدن. يبني له بيتنا حيث يشعر بالسعادة والسماء سقف بيته والأرض فراشه. هو ليس مرغما بالسفر وليس بالرجوع.

لاتقول الطيور لبعضها هذا المكان لي. لاتعرف الطيور الكلام البذئ ولا قذف التهم كقول أنك غراب أسود وعليك ترك المكان. لاتقول الأشجار للطيور أن هذا الغصن غصني وعليك ترك أغصاني قبل أن أرميك خارجا.

الأرض واحدة والسماء واحدة لكن قلوبنا متشتتة.

بالنسبة لي أن العالم هو وطني. حتي لو أبني بيتي في مكانا أخرا من العالم لكني رغما على أن يكون بيتي في قسما من العالم يسمى أفغانستان وقسما من أفغانستان يسمى أوروزغان وقسما من أوروزغان يسمى غيزاب

يسألون لماذا هنا بالتحديد؟ هذا المكان مخصص لنا. في مكان هناك أفراد يريدون أن تكون قلوبهم متحدة غير متشتته ويردون أن ينظرون للعالم بأنه هو الوطن لكن هناك من لم ولن يمهلهم وهم الساسة.

MARIE
ماري

Marie Aglas, 17 Jahre, weiblich, Schülerin, Österreich

Ich fühle mich nicht an einen Ort gebunden. Nur den Blick aus meiner Haustür, die Straße hinauf, den mag ich richtig gern und besonders an einem Spätsommertag im Herbst.
Ich habe immer gehofft, dass die Nachbarn ihren roten Briefkasten behalten und nicht durch einen praktischeren austauschen. Aber vor kurzem sind sie umgezogen und haben ihn mitgenommen oder weggeworfen.
Kurz war ich darüber traurig. Eigentlich aber habe ich schon lange nicht mehr hingeschaut, die Neuen haben noch keinen Briefkasten und vielleicht wird ihr neuer Briefkasten gar nicht so schlecht.
Ich liebe auch das friedliche Atmen meiner Familie und meiner Freunde, wenn wir schweigen, weil wir alles Gute schon gesagt haben.

لا أعتقد بأنني مرتبطة بمكانا ما. أنا أحب النظر لنهاية الشارع في نهاية الصيف وبداية الخريف من حيث يقع بيتنا. كنت دائما أتمنى أن يحتفظ جارنا بذلك الصندوق البريد الأحمر أو لايستبدلونه بشي أكثر كفاءة لكن قبل فترة وعندما انتقلوا أخذوا صندوق البريد الأحمر معهم أو رموه في مكانا ما ولفترة كنت حزينة لذلك. في الواقع لم أنتبه لهذه النقطة بأن جارنا الجديد لم يملك صندوق بريدا أصلا وربما صندوق البريد الجديد ربما يكون جيدا.

أتمنى لعائلتي وأصدقائي أنفاس هادئة عندما لم يكن ما نقوله لأننا قد قلنا من قبل: أطيب الأمنيات.

من احساس نمی‌کنم به جایی پیوند خورده باشم. من تنها نگریستن به انتهای خیابان، از جایی که خانه ما قرار دارد را دوست دارم به ویژه در روزهای انتهایی تابستان و آغاز پاییز. من همیشه آرزو داشتم که همسایه‌ها، آن صندوق پست قرمز رنگ را نگاه دارند و آن را باید یک چیز کاراتر عوض نکنند. اما چندی پیش، آنها بار کرده و صندوق پست قرمز را با خود بردند یا به جایی انداختند و مدتی من برای آن صندوق پست قرمز ناراحت بودم. در واقع من به این موضوع دقت نکرده بودم که همسایگان جدید صندوق پست ندارند، شاید صندوق پست جدید خیلی هم بد نباشد.
من همچنین نفس‌های آرام خانواده ام و دوستانم را دوست دارم، آن هنگام که حرفی برای گفتن نیست، زیرا که ما از قبل گفته بودیم: با آرزوی بهترین‌ها

Adnan
عدنان

Adnan Soltan, 30 Jahre, männlich, Asylwerber, Irak

كل يوم و عندما كنت أذهب للجامعة كان هناك طفلا بياعا للورود. بما أن لم يكن لدي وقتا لأضيعه معه كنت أشتري وردة وأعطيني أكثر من السعر الحقيقي لأن لم يكن لدي وقت لأناقش السعر معه. بما أن لم تكن تعني لي الورود أنذاك شيئا كنت أتركها علي الكرسي الذي كنت أجلس عليه كل يوم. حسب الصدفة كانت هناك فتاة تجلس على نفس الكرسي في الساعات الأخرى. بعد مضي بعض الوقت وقعت الفتاة بحب الرجل الذي كان يترك لها الورود يوميا دون أن تعرفه أصلا. بعد عدة أشهر قررت الفتاة أن تجد ذلك الرجل ووجدت بالفعل. الان وبعد سنوات لدينا (انا وهي) طفلان وحياة سعيدة. إن سألني أحدهم ماذا يعني الوطن؟ سأقول له الورود و بياع الورود.

Jeden Tag, wenn ich zur Universität ging, war dort ein Kind, das Blumen verkaufte. Um ihm zu helfen, kaufte ich immer eine Blume und gab dem Kind zusätzlich etwas Geld dafür, ohne darüber viel zu sprechen, denn ich hatte wenig Zeit. Damals hatte diese Blume für mich keine besondere Bedeutung und ich ließ sie immer auf einem Tisch liegen. Tatsächlich aber saß beim nächsten Kurs zufällig ein Mädchen an meinem Tisch. Mit der Zeit verliebte sie sich in die unbekannte Person, die jeden Tag dort eine Blume liegen ließ. Monate später versuchte sie diesen Mann zu finden und sie fand ihn. Nun nach Jahren haben ich und diese Frau hier zwei Kinder und ein angenehmes Leben. Wenn mich jemand fragt, was Heimat für mich bedeutet, sage ich „Blume“, ein Kind, das Blumen verkauft.

هر روز که به دانشگاه می‌رفتم کودکی گل‌فروش آنجا بود. برای تلف نکردن وقت به سرعت و بدون بحث گلی می‌خریدم و پول اضافه‌تری می‌پرداختم، زیرا که وقتی برای بحث کردن نداشتم. در آن زمان آن گل‌ها واقعا برای من هیچ معنایی نداشت، لذا هر روز آنها را روی صندلی که روی آن می‌نشستم رها می‌کردم. به شکلی اتفاقی در کلاس بعد از ما، دختری روی همان صندلی می‌نشست. او به مرور عاشق مرد ناشناسی شد که هر روز برایش گلی روی صندلی می‌گذاشت. چند ماه بعد او تصمیم گرفت آن مرد را پیدا کند و در آخر توانست اینکار بکند. حالا و پس از چند سال ما (من و او) دو فرزند و یک زندگی راحت داریم. اگر کسی از من بپرسد وطن یعنی چه؟ خواهم گفت: گل و گل فروش.

Stefanie Wagner, 18 Jahre, weiblich, Österreich

Heimat ist nicht nur ein Erdstück, auf dem ich lebe, viel mehr sind das Dinge, Personen, Erlebnisse, bestimmte Speisen oder Getränke, die ein Heimatgefühl in mir auslösen. Heimat ist für mich der Ort, an dem die Menschen sind, die ich liebe, wo schöne Erinnerungen entstanden sind, überall dort, wo ich mich wohl fühle.

Berge lösen in mir ein Gefühl von Heimat aus, da ich dort Schi fahren kann, Spaß habe und Freude empfinde. Aber auch nicht so schöne Dinge verbinde ich mit Heimat wie zum Beispiel zur Schule zu gehen oder früh aufzustehen. Tägliche Routine, Gewohnheiten und Traditionen lösen auch dieses Gefühl in mir aus. Weihnachten, wo die ganze Familie vereint ist oder ein Treffen mit den engsten Freundinnen. Mit ihnen zu lachen, neue Dinge zu erleben, das ist Heimat für mich. Also spielt der Ort für mich keine Rolle, sondern die Gefühle. Zuhause zu sein, mein Lieblingsessen zu bekommen, ein Glas Cola dazu, lösen auch dieses Gefühl in mir aus.

Da, wo ich mich wohl fühle und ich selbst sein kann, da wo ich denke, dass ich hingehöre, ehrlich sein kann, offen, fröhlich, aber auch traurig.
Bestimmte Musik oder Filme…

الوطن ليس قطعة من البلد الذي أعيش فيه، فهو أكثر بكثير.
الأشياء والناس والتجارب والأكلات والمشروبات تثير في شعور الوطن.
بالنسبة لي الوطن هو حيث يعيش أحبائي وتفوح ذكرياتي الجميلة.
حيث أشعر بالإرتياح
الجبال تشعرني بالوطن لأن يمكنني أن أتزلج هناك وأستمتع.
هناك أشياء أخرى غير جيدة لكنها متربطة بالوطن أيضا، كالقيام بالأعمال اليومية الروتينية أو الإستيقاظ والذهاب للمدرسة في الصباح الباكر.
العادات والتقاليد تذكرني بوطني أيضا. عيد رأس السنة وعندما تجتمع العائلة كلها أو زيارة الصديق الأقرب. والمرح وتجربة أشياء جديدة معهم. هذا هو الوطن لي ولايهم أين يكون ما هو مهم هو الشعور. أن أكون في الوطن وأن أتناول الأكلات المفضلة وكأس مشروبات غازية تشعرني بالوطن.
حيث أشعر بالإرتياح وأشعر بأنني أنا. حيث أشعر بأن يمكنني أن أتعلق به بصداقة وبلامجاملات وأكون فرحة أو حزينة. يمكن أن يكون موسيقي ما أو فيلما ما.

وطن تنها قطعه‌ای از کشوری که من در آن زندگی می کنم نیست، خیلی بیشتر
چیزها، مردم، تجربیات، غذاهای به خصوص، نوشیدنی ها حسن وطن را در من بر می انگیزد
خانه برای من جایی است که افرادی که دوست دارم در آنجا هستند و خاطرات زیبا غلیان می کنند.
جایی که من آنجا احساس راحتی می کنم
کوه ها حسن خانه را در من متبلور می کنند برای اینکه من می توانم اسکی کنم و لذت ببرم.
البته چیزهای دیگری را هم می توان با خانه مرتبط دانست که خیلی هم خوب نیستند. مثل رفتن به مدرسه و صبح زود از خواب بیدار شدن و کارهای روزمره
عادات و تقالید نیز وطن را به یاد من می آورند. کریسمس، زمانی که همه خانواده در کنار هم نشسته اند یا ملاقات نزدیکترین دوست. خندیدن با آنها و تجربه چیزهای جدید. برای من خانه این است. مکان خیلی مهم نیست، آنچه مهم است، احساس است. در خانه بودن و به خوردن غذای مورد علاقه یا یک لیوان نوشابه، همه و همه، حسن وطن را در من بر می انگیزد.
جایی که من احساس راحتی دارم و احساس می کنم خودم هستم. جایی که فکر می کنم می توان به آن تعلق داشته باشم، صادق و بی ریا و شاد باشم و همچنین غمگین.
یک موسیقی یا یک فیلم خاص.

Kamran Imani, 25 Jahre, männlich
Asylwerber, Iran

کشور من ایران است، جایی که فرهنگی بسیار کهن دارد. مردم در کشور من روزهای دشواری داشتند ولی کماکان امیدوارند که روزهای روشن بازگردند و این اوضاع نامناسب به پایان برسد و بتوانند مانند گذشته در آسایش و آزادی زندگی کنند. تصویر مورد نظر شهر و کشوری را به یاد من می‌آورد که در آنجا به دنیا آمده، زندگی کرده و بزرگ شده‌ام.
شهر زیبایی که علیرغم همه شلوغی‌هایش، برای من و همه ایرانیان شهر خاطره‌هاست. من شهرم را دوست دارم ولی بنا به دلایلی ناچار شدم آن را ترک کنم. آرزوی بزرگ این که روزی کشورم، برای مردم یک کشور شاد و راحت بشود. به امید آن روز زیبا و شاد....

Mein Land ist der Iran, der eine sehr alte Kultur hat. Die Leute in meinem Land haben eine schwierige Zeit, aber sie hoffen, dass wieder helle Tage zurück kommen werden, dass diese schlechte Situation einmal Vergangenheit sein wird und sie in Frieden und Wohlfahrt leben werden können. Mein Foto erinnert mich an die Stadt und das Land, wo ich geboren wurde und gelebt habe und erwachsen wurde. Trotz ihrer Hektik ist diese Stadt für mich und für alle Iraner eine schöne Stadt und eine Stadt der Erinnerungen. Ich liebe meine Stadt, aber es gibt Gründe, die mich gezwungen haben, sie zu verlassen. Mein großer Wunsch ist, dass mein Land eines Tages eine glückliche Heimat für seine Menschen wird. In mir ist die Hoffnung auf diese schönen und frohen Tage....
Mein Land ist der Iran

وطني إيران البلد ذو الثقافة العريقة. الشعب في بلدي تعاني من عدة مشاكل لكن لازالو متمسكين بالأمل أن ترجع الأيام المنيرة مرة أخرى وتنتهي مأسي البلد ليتمكنوا يعيشوا عيشا كريما وحرا. إخترت صورة من مدينة تذكرني ببلدي حيث ولدت و ترعرت وعشت.

مدينة الجمال التي رغم زحمة المرور الموجودة فيها تعد لي ولكل الإيرانيين مدينة الذكريات. أنا أحب مدينتي لكن هناك ظروف أرغمتني لتركها. أمنيتي الكبيرة هي أن بلدي يصبح يوما ما بلدا مريحا وفرحا لشعبه. على أمل تلك الأيام الجميلة

Chiara Seth, 20 Jahre, weiblich,
Schülerin, Österreich

Heimat
Garten
Teich
Gemütliches Beisammensein
Geborgenheit
Familie
Feste feiern
Freunde
Liebe
Obstsalat mit Mango
kuscheliges Bett
Haus
Hasen
bestimmte Gerüche, die mich an jemanden oder an etwas erinnern
gemeinsam essen

الوطن
البستان
البركة
الإرتياح مع الأخرين
العائلة
الأفراح
الأصدقاء
الحب
سلطة الفاكهة والمانجو
المعانقة في السرير
البيت
الأرانب
الروائح الرائعة التي تذكرني بشخصا ما أو شيئا ما
تناول الأكل مع الأخرين

وطن
باغ
برکه
احساس راحتی با یکدیگر
در آغوش کشیدن
خانواده
جش گرفتن
دوستان
عشق
سالاد میوه و مانگو
غلطیدن در تخت خواب
خانه
خرگوش ها
بوهای خوب که مرا به یاد چیزی یا کسی می اندازد
با هم غذا خوردن

Simon Rögner, 18 Jahre, männlich, Schüler, Österreich

Zu Hause ist, wo dein Herz ist, sagt man und dein Herz ist hier – Zitat Vega.

Warum beginne ich mit diesem Zitat? Wahrscheinlich, weil es für mich die Frage, was oder wo Heimat ist, ganz einfach beantwortet. Meine Freunde, meine Familie, meine Welt – Heimat definiert sich für mich nicht über eine Fahne mit bunter Bemalung. Ich denke, vor allem wollen wir alle verstanden werden. Doch bei dieser Art von Verstanden werden geht es nicht unbedingt um Sprache. Es geht darum, an der Gefühlswelt von anderen teilzunehmen. Als Kind war das ganz einfach, obwohl sowohl das Verstehen als auch das Verstanden werden sehr wichtig war.

Im Laufe des Lebens versuchen wir alle nur die Personen zu finden, die einem verstehen. Dabei fällt uns nicht auf, dass wir automatisch Personen bei denen es uns nicht möglich ist, so zu fühlen wie sie, ausschließen. Diese Leute gehören nicht zu mir! Sie sind nicht wie ich und sie ziehen sich anders an, essen Dinge, die ich nicht mag oder kenne.

Von wem spreche ich wohl gerade? Richtig – von Veganern und Veganerinnen.

الوطن هو حيث قلبك هناك. تقولها انت وقلبك هنا. ويغا
لماذا بدأت رأيي بهذا القول من ويغا؟ لأن وبسهولة سوال
أين الوطن بالنسبة لي قد أجيب من قبل؟ أصدقائي
وأحباتي وأهلي وعالمي. الوطن ليس ذلك العلم الملون.
أعتقد بأننا في النهاية سوف نعرف رغم أن هذا النوع من
الفهم لايرتبط باللغة لكنها يتربتط بمشاركة العالم الشعوري
مع الأخرين. بالنسبة لي كطفل كان من السهل جدا أن
أعرف أن هذا الموضوع مهم جدا.
علي مر حياتنا نبحث عن من يفهوموننا وأشخاص يمكننا
أن نفكر مثلهم لكننا لم نكن نعرف أننا نضع من لم يفكروا
مثلنا خارج حدودنا. نعتقد أن الذين أصبحوا خارج حدود
إهتمامنا لايمكنهم أن يتعلقوا بنا لأنهم ليسوا مثلنا ولم
يلبسوا مثلنا ولايأكلون ما يعجبنا.
أتكلم عن من؟ هل تعرفون؟ نعم أنهم النباتيون

تو می‌گویی وطن جایی است که قلبت آنجاست و قلبت اینجاست. گفته‌ای از "ویگا"
چرا من حرفم را با این گفته آغاز کردم؟ به دلیل اینکه به سادگی این پرسش برای من که وطن کجاست، پاسخ داده شده است. دوستان من، خانواده من، دنیای من، وطن با آن پرچم چند رنگ تعریف نمی‌شود. من فکر می‌کنم در نهایت همه ما خواهیم فهمید. اگر چه این نوع از فهم، الزاما ارتباطی به زبان ندارد. به، به اشتراک گذاشتن دنیای احساسی با دیگران ارتباط دارد. به عنوان یک کودک این بسیار ساده بود که بفهمم این موضوع چقدر با اهمیت است.
در تمام طول زندگی ما در حال جستجوی کساني هستیم که ما را بفهمند و کساني که بتوانیم مانند آنها فکر کنیم ولی نفهمیدیم که کسانی که نمی‌توانیم آنها را بفهمیم در خارج از مرزهای محدوده خود قرار داده‌ایم.
می‌پنداریم، آنها که بیرون مرزهای توجه ما قرار گرفته‌اند، نمی‌توانند به ما تعلق بگیرند، زیرا که آنها مثل ما نیستند و مثل ما لباس نمی پوشند و آنچه ما می‌پسندیم را نمی خورند.
من اینک درباره چه کسانی حرف می‌زنم؟ شما چه فکر می‌کنید؟ بلی درست می‌گویید، درباره گیاه‌خواران

Abdul Rashid Rezahi, 49 Jahre, männlich, Asylwerber, Afghanistan

لكل الناس الوطن هو حيث يشعرون بالأمان. وفي الواقع لايهم أين يكون ذلك المكان, كم تكون مساحته أو كم يكون سعره. السؤال الأهم هو هل تشعرون هناك بالإرتياح؟ أن كان الجواب نعم فهاهو ذلك الوطن وإن كان الجواب لا فهو يمكن أن يكون أي مكان لكنه ليس الوطن بالتاكيد.

كان ماضيي مؤلما لكنني قمت بكل ما يمكنني فعله لتغييره وتكوين ظرف يمكن لأولادي أن تكون لهم تجارب مختلفة فيه. ساعدتهم ليملكوا خلافا لي انا ذكريات وقصص رائعة ليرونها لأطفالهم. أولادي هم القسم الأهم من حياتي وأنا أتمنى لهم كل الأمنيات الجميلة. قبل فترة قالوا لي بأنهم يشعرون بالفرح والإرتياح فلهذا أعتقد أن الوطن هنا, النمسا.

Für alle Leute ist Heimat dort, wo sie sich sicher und geborgen fühlen. Es ist wirklich nicht wichtig, wo dein Haus ist und ob es groß oder teuer ist. Die wichtigste Sache und die wichtigste Frage sind, ob du dich darin wohlfühlst? Kannst du die Frage mit ja beantworten, dann hast du ein Heim, wenn nicht, kann es zwar irgendwo sein, aber auf keinen Fall ist da deine Heimat. In der Vergangenheit war mein Leben traurig und ich versuchte alles, um das zu ändern und für meine Kinder eine Situation zu schaffen, in der sie verschiedene und gute Erfahrungen machen und später ihren Kindern gute Geschichten und Erinnerungen erzählen können, bessere als ich sie habe. Meine Kinder sind der wichtigste Teil meines Lebens und ich wünsche das Beste für sie. Vor einiger Zeit sagten sie zu mir, dass sie sich hier in Österreich glücklich und zufrieden fühlen, deshalb denke ich, dass ich nun hier in einer Heimat bin, hier in Österreich.

برای همه مردم، وطن جایی است که بتوانند در آنجا احساس امنیت کنند. در واقع خیلی مهم نیست خانه شما، کجا باشد؟ چقدر بزرگ باشد و یا چقدر قیمت داشته باشد. موضوع مهم و سوال اصلی این است: آیا در آنجا احساس راحتی می‌کنید؟ اگر جواب بلی باشد، وطن همانجاست و اگر جواب خیر باشد، آنجا ممکن است هر جایی باشد ولی یقینا وطن نیست.
در گذشته من زندگی غم‌انگیزی داشتم ولی من هر چه در توانم بود را برای تغییر اوضاع و ایجاد وضعیتی که فرزندانم بتوانند تجربه‌های متفاوتی با من داشته‌باشند، به کار بردم. من به آنها کمک کردم که بتوانند بر خلاف من، خاطرات و داستان‌های متفاوتی برای تعریف کردن برای کودکانشان داشته باشند. فرزندان من مهم‌ترین بخش زندگی من هستند و من برای آنها بهترین آرزوها را دارم. چند وقت پیش آنها به من گفتند که احساس شادی و راحتی می‌کنند، لذا من فکر می‌کنم در وطنم هستم، همین‌جا، اتریش.

Reza Rozrokh Arshadi, 26 Jahre, männlich, Asylwerber, Iran

الوطن هو حيث الأمان وحيث تبداء المحبة. الوطن هو ما يعني الأم والأب وحيث تنتهي الآلام. الحلويات تذكرني بطفولتي عندما كان يشتري لي أبي بعض الحلويات كل يوم. أتمني أن أرجع لطفولتي حيث أشعر أن الوطن هناك.

Heimat ist ein sicherer Platz und der Beginn und das Ausströmen von Freundlichkeit. Heimat bedeutet Vater und Mutter, Schlusspunkt und Ende von Traurigkeit.
Süßigkeiten erinnern mich an meine Kindheit, als mein Vater mir jeden Tag Süßigkeiten mitgebracht hat. Ich wünschte, dass ich in meine Kindheit zurückkehren und in dieser Zeit bleiben könnte, wo ich wirklich Heimat gefühlt habe.

وطن جایی امن است، جایی که نقطه شروع مهربانی‌هاست. جای که معنای مادر و پدر می‌دهد و نقطه پایان روزهای غم‌انگیز است. شیرینی‌جات مرا به یاد کودکی‌ام می‌اندازند، آنگاه که پدرم هر روز برای من شیرینی به همراه می‌آورد. من آرزو می‌کنم کاش می‌توانستم به کودکی‌ام برگردم، جایی که احساس می‌کنم وطن آنجاست.

Masoume

Masoume Rezahi, 15 Jahre, weiblich, Afghanistan

برای من فرق نمی کند کجا باشم. هر جایی که احساس راحتی کنم، آنجا وطن من است، لیکن هر جا باشم، می‌خواهم با خانواده‌ام باشم و بتوانم درس بخوانم. افغانستان را نمی دانم چطور بود، زیرا که من در ایران به دنیا آمدم، اما در بقیه کشورهایی که بودیم راحت نبودیم. هر جایی که بودیم، روز برای من به مانند شب بود. وقتی به اتریش رسیدیم، در ابتدا ترسیدم و گمان کردم، اینجا نیز مانند بقیه کشورها است، اما وقتی با مردم اتریش آشنا شدم، فهمیدم که ما هم انسان هستیم و خودم را در خانه حس کردم. همیشه دوست داشتم در آینده پلیس بشوم و در این جا می‌توانم به آرزوی خودم برسم و خانواده‌ام را سربلند کنم. از ملت و اتریش تشکر می‌کنم که ما را در آغوش گرفتند و امیدوارم که با خدمت کردن به این کشور، در آینده زحماتشان را جبران کنم.

برای من فرق نمی کند کجا باشم. هر جایی که احساس راحتی کنم، آنجا وطن من است، لیکن هر جا باشم، می‌خواهم با

Für mich ist es nicht wichtig, wo ich lebe. Heimat ist für mich dort, wo ich mich wohlfühle, wo ich meine Familie habe und zur Schule gehen darf. Ich habe keine Vorstellung von Afghanistan, weil ich im Iran geboren bin. In allen Ländern, wo ich bis jetzt war, habe ich mich nicht wohlgefühlt. Die Tage dort waren wie Nächte für mich. Am ersten Tag, als ich nach Österreich kam, hatte ich auch dieses Gefühl und ich hatte Angst. Ich dachte, dass dieses Land vielleicht wieder wie alle anderen sein würde, aber dann lernte ich Leute kennen und wurde menschlich behandelt und ich fühlte, dass ich in einer Heimat angekommen bin. Immer schon habe ich den Traum, eines Tages Polizistin zu werden und hier denke ich, kann das Wirklichkeit werden und meine Familie wird stolz auf mich sein können. Ich danke den Menschen und der Regierung für all ihre Unterstützung und hoffe, dass ich eine gute Bürgerin sein werde und ihnen eines Tages zurückgeben kann, was sie für mich getan haben.

بالنسبة لي لا فرق أين يقع الوطن. المهم هو أن أشعر بالإرتياح هناك لكن أود أن أكون حيث تكون عائلتي وأن يكون بإمكاني الدراسة. لاأعرف كيف كان أفغانستان لأنني ولدت في إيران لكن في كل البلدان الأخري التي كنا فيها كانت الأمور ليس بخير وكان النهار مظلما كالليل بالنسبة لي. في أول يوم وعندما وصلنا للنمسا كنت خائفة وكنت أعتقد أن هذا البلد كباقي البلدان لكن عندما تعرف على النمساويين عرفت بأننا بشر أيضا.

كنت دائما أتمنى أن أصبح شرطية وأعتقد بأن هنا يمكنني أن أحقق أمنيتي وأجعل أهلي فخورين بي. أتشكر من النمسا شعبا و حكومة لكل ما بذلوه لنا وأعتنقوا في أحضانهم. أتمنى أن أكون فردا مفيدا في هذا البلد لأعوض الخدمات التي وفروها لنا.

ANOOSH
آنوش

Anoosh Jafari, 20 Jahre, männlich, Asylwerber, Iran

در ابتدا برای من به عنوان کودک مهمترین چیز، انتظار چند ساله برای خریدن یک دوچرخه بود. وقتی دوچرخه را خریدم، هر روز بعد از ظهر در خیابان بازی می‌کردم و گاهی دیگر پسران خیابان ما که جثه بزرگتری از من داشتند، دوچرخه مرا می‌بردند ولی از آنجا که از من قوی‌تر بودند، نمی‌توانستم کاری کنم.
بهترین اتفاق مدرسه ما، زمانی بود که زنگ آخر پنجشنبه‌ها ورزش داشتیم. در ساعت اول پنجشنبه نقاشی می‌کردیم و در دو ساعت بعد، فوتبال بازی می‌کردیم و دیگر دانش‌آموزان از پنجره با حسرت به ما نگاه می‌کردند و در آن دوران این، یک شانس بزرگ بود.
در سال اول راهنمایی روزهای خوش برای من به پایان رسید. من از ساعت 7 صبح تا ساعت 12 باید درس می‌خواندم و تا ساعت 4 عصر کار می‌کردم. جمعه‌ها تا ساعت 2 سر کار می‌ماندم و خوشحال به خانه باز می‌گشتم، زیرا که صاحب‌کار، جمعه‌ها به من پول می‌داد.
برای خیلی‌ها، عصر جمعه غمگین است ولی برای من اینگونه نبود و من می‌توانستم به خانه مادربزرگم بروم و با دیگر کودکان و نوجوانان بازی کنم. چند سال بعد پدربزرگم فوت شد و من دیگر کمتر به آنجا می‌رفتم و به جایش با دوستانم بیرون می‌رفتیم. گاهی پلیس ما را دستگیر می‌کرد و گاهی یک شب را در بازداشت می‌ماندیم زیرا که بدون گواهینامه رانندگی کرده بودیم.
ایران، جوانب و معانی دیگری نیز دارد؛ فقر و فحشا، اختلاف طبقاتی زیاد و یک نظام دیکتاتوری و مردان جوانی که باید دو سال عمر خود را به عنوان سرباز خدمت کنند. گاهی مشکلات فرهنگی هم داشتیم. مثلا فردی از گرسنگی می‌مرد ولی در مراسم عزای او گوسفند سر می‌بریدند. ایران کشوری است که نفت زیادی دارد ولی از این ثروت چیزی به مردم نمی‌رسد.
شاید سرنوشت من اینگونه بود که در دوره‌ای از زندگی سختی‌های زیادی متحمل شوم و زمانی که به اندازه کافی قوی شوم بتوانم زندگی جدیدی در یک کشور دیگر آغاز کنم. اینک من اینجا هستم و می‌خواهم از مردم و دولت اتریش برای فرصتی که برای "مرد" شدن به من دادند، تشکر کنم

Zuerst war für mich als Kind die erste wichtige Sache das Warten auf den Kauf eines Fahrrades. Als ich das Fahrrad bekommen hatte, spielten wir jeden Nachmittag damit Andere Buben in unserer Straße, die älter waren als ich, nahmen mir aber mein Rad weg und weil sie stärker waren, konnte ich nichts dagegen tun.
Das Schönste in unserer Schule war immer der Sportkurs am Donnerstag. In der ersten Stunde malten wir und in der zweiten und dritten spielten wir Fußball. Das war der höchste Genuss. Andere Schüler schauten uns aus dem Fenster zu und beneideten uns. In der ersten Klasse Mittelschule war diese fröhliche Zeit für mich zu Ende, weil sich meine Eltern scheiden ließen. In dieser Zeit ging ich morgens zur Schule und nachmittags musste ich arbeiten. Von 7.oo bis 12.00 war ich in der Schule und dann arbeitete ich bis 16.00. An Freitagen musste ich bis 14.00 arbeiten, aber an diesem Tag ging ich glücklich nach Hause, weil der Arbeitgeber mir Geld ausbezahlte. Viele Leute sagten: Freitagabend ist traurig, aber für mich war er schön. Ich durfte zum Haus meiner Oma gehen und zusammen mit anderen Kindern spielen. Nach einigen Jahren starb jedoch mein Opa und wir gingen nur mehr selten hin. Meine Mutter ging normalerweise hin, aber ich traf mich lieber mit meinen Freunden. Oft kam die Polizei und wir bekamen Probleme und mussten eine Nacht in der Polizeistation verbringen. Soldaten und Polizisten schlugen uns, weil wir ohne Führerschein gefahren waren.
Der Iran hat auch andere Seiten wie Armut und Prostitution. Der Unterschied zwischen Arm und Reich ist sehr groß. Die Regierung ist eine Diktatur und junge Männer müssen zwei Jahre gratis als Soldaten arbeiten. Wir haben noch ein Problem, das ist unsere Kultur. Die Menschen sterben an Hunger, jedoch für ihre Begräbniszeremonie bringen sie große Schafe zum Essen. Iran ist eines der Länder, das viel Ölvorkommen hat, aber die Menschen bekommen nichts davon. Es ist mein Schicksal, dass ich bereits viele Probleme in meinem Leben hatte. Wenn ich stark genug und fähig bin, diese zu überstehen, dann werde ich in einem anderen Land ein neues unabhängiges Leben beginnen können. Nun bin ich hier und ich möchte den Menschen und der Regierung danken, dass sie mir die Chance geben, ein Mann zu sein.

عندما كنت طفلا كان الأهم بالنسبة لي أن تنتهي سنوات الإنتظار لشراء الدراجة الهوائية. كنت ألعب بها كل مساء في شارعنا وكان بعض الأحيان يأخذها مني الأطفال الأكبر مني وبما أنهم كانوا أقوى مني فلم يكن بإستطاعتي فعل شي.
كان أفضل ما يمكن أن يحدث هو أن تقع ساعة الرياضة في برنامجنا الدراسي في الساعة الأخيرة م يوم الخميس. فكنا نرسم في الساعة الأولى ونلعب كرة القدم في الساعتين المتبقيتين. كان ينظر لنا طلاب باقي الصفوف من النوافذ و نحن نلعب وكان ذلك حظا كبيرا أنذاك.

في السنة الأولى من المتوسطة إنتهت تلك الأيام الجميلة وإنفصلت والدتي عن والدي فكان علي أن إدرس من الساعة السابعة صباحا للثانية عشر ظهرا وأذهب للعمل للرابعة عصرا. كان علي أن أحضر العمل حتي في الجمعة وللساعة الثانية ظهرا. خلافا للأخرين ألذين يعتقدون أن يوم الجمعة هو يوم ممل فكنت أستمتع بها لأن كان بإمكاني أن أذهب لبيت جدي وألعب مع أطفال أقاربي. بعد سنوات و بعد أن توفي جدي قل ذهابي لذلك البيت وفضلت أن أخرج مع رفاقي للتنزه في المدينة. كانت تعقلنا الشرطة بعض الأحيان لقيادتنا للسيرات دون أن نمتلك رخصة سواقة وكنت نبقي ليلة في المخفر.
لإيران وجوه أخرى وهي الفقر والفحشاء والإنقسامات الطبقية والنظام الديكتاتوري وجيل الشباب الذين مجبرون على ضياع سنتين من عمرهم في الخدمة العسكرية الإجبارية. كنا نعاني من بعض المشاكل الثقافية أيضا فكان جارنا يموت من الجوع لكننا كنا نذبح بعض الخرفان في عزاءه. ايران هو أحد أغني بلدان نفط العالم لكن لم يخصص شيئا من تلك الثروة للعشب.

ربما كان تقديري هكذا أن أتحمل المشاكل في فترة من حياتي وأتعل وأستقوى ومن ثم أتمكن من بناء حياة جديدة في بلدا أخرا. الان انا هنا و علي أن أتشكر من الشعب و الحكومية النمساوية للفرصة التي منحوني أياها لأكون رجلا.

Saeid

سعيد

Saeid Navaser, 29 Jahre, männlich, Asylwerber, Iran

أين الوطن؟

في اليوم الأول لي في النمسا أحسست بوجع شديد في قلبي. كنت متعبا جدا و لم يكن بأستطاعتي أيجاد طريقي في هذا المكان الغريب عني. فوق رأسي تلتف الغربان و كنت أسمع صوتها. في الأطراف كانو بعض الناس الذين يتحدثون لغة ما لكنني لم أفهم ماذا يقولون.

كانت عيناي مملوءة بالدموع. فقط صوت الغربان كان يخترق رأسي و كنت أرى كل شيء أسود.

كانت الدموع تتدفق على خدي و حينها سألت نفسي : لماذا أنا هنا؟ ماذا يعني صوت الغربان السوداء؟ ماذا تعني هذه الأشارات و ما تكون؟

الصوت كان يدور في أذني كصوت فتح أبواب الزنزانات الصدءة. الصوت الذي كنت أنتظره كل صباح. كانت تفتح الأبواب لساعة فقط كي نتمشى قليلا، ساعة حرية بين الجدران الأسمنتية و فتحة نحو السماء. هذه الساعة لفترة طويلة كانت تعني لي الوطن.

منذ ذلك الحين كان صوت الغربان في رأسي يحيي ذلك الكابوس من جديد.

متى أستطيع أن أجد وطنا ما في بيتا أبيض؟

بيتا أمنا؟

متى يجرني طريق ما الى ذلك البيت؟

أمامي أوراق مليئة بالكتابات. أنا قد كنت خربشتها ببعض الخطوط السوداء. كومتها و قذفتها بعيدا.

في داخلي كان وجع لا ينتهي.

كانت الأيام لاتزال بالنسبة لي سوداء كتلك القضبان و أنا كنت أنتظر ساعة جديدة في بيت جديد.

مرت العديد من الأيام و رويدا رويدا بدأت الضحك، حين كنت أرى تلك الغربان السوداء. كنت أفكر في أمي.

الأن بالنسبة لي الغربان تبدو كالعصافير، حين تجلس على النخيل، النخيل الذي غرسته أمي في البيت، و تنقر على التمور. كانت الغرابين سوداء لكنني كنت وجدت خلف ذلك السواد قلب أبيض. كانت تملك قلوب بيضاء ككل الناس الذين تعرفت عليهم في النمسا، كل الذين أعرفهم.

هذا بالنسبة لي كان وطن جديد...

Wo ist Heimat?

Am Tag meiner Ankunft in Österreich empfinde ich einen tiefen Schmerz in meinem Herzen. Es ist früh am Morgen. Ich bin müde und erschöpft und finde mich in der fremden Umgebung nicht zurecht. Über mir fliegen Krähen und ich höre ihr Krächzen. In meiner Nähe sprechen Leute, aber ich kann sie nicht verstehen.

Meine Augen sind voller Tränen. Durch meinen Kopf dringt nur das Gekrächze der Vögel und ich sehe überall schwarz.

Wasser rinnt über die Wangen und ich frage mich: „Warum bin ich da? Was bedeutet das Geschrei der schwarzen Raben? Zeichen wofür?“

In meinen Ohren klingt es wie das Klirren der rostigen Gitterstäbe der Gefängniszelle. Jeden Morgen habe ich darauf gewartet. Das Öffnen der Tür erlaubte eine Stunde Spaziergang, eine Stunde gefühlte Freiheit im Hof zwischen Betonwänden und einem Loch zum Himmel. Diese Stunde bedeutete lange Zeit für mich Heimat.

Seit dieser Zeit erwacht beim Geschrei der Vögel ein Alptraum in meinem Kopf.

Wann werde ich eine Heimat in einem weißen Haus finden?

Wann ein Haus in Sicherheit?

Wann führt ein Weg in das Haus der Freiheit?

Vor mir liegt ein vollgeschriebenes Blatt. Ich übermale es mit vielen schwarzen Strichen. Ich zerknülle es. Ich werfe es weg.

Unendlicher Schmerz brennt in mir.

Noch sind alle Tage schwarz wie die Gitterstäbe und ich warte auf die Stunde einer neuen Heimat.

Viele Tage sind vergangen und langsam beginne ich zu lächeln, wenn ich die schwarzen Vögel sehe. Ich denke an meine Mutter.

Der Vogel ist wie der Sperling, der auf der Palme sitzt, die sie vor dem Haus gepflanzt hat, und er pickt an den Datteln. Er ist schwarz aber hinter dem Schwarz finde ich kleine weiße Herzen. Er hat ein kleines weißes Herz wie die Menschen in Österreich, die ich hier kenne.

Das ist für mich die neue Heimat.

Das schwarze Kleid ist ausgezogen.

خانه کجاست؟

روز اولم در اتریش درد شدیدی در قلبم احساس کردم. اول صبح بود. خسته و کوفته بودم و نمی توانستم راهم را در این محیط غریب پیدا کنم. بالای سرم کلاغ ها می چرخیدند و صدایشان را می شنیدم. دور و اطرافم مردمی صحبت می کردند، اما چیزی از گفته هایشان نمی فهمیدم.

چشمهایم پر از اشک بود. فقط صدای قار قار کلاغ ها درون سرم نفوذ کرده بود و من همه جا را سیاه می دیدم.

اشک روی گونه هایم سرازیر می شد و من از خودم پرسیدم : چرا من اینجا هستم؟ قار قار کلاغ های سیاه چه معنی می داد ؟ این علائم چه می توانند باشند؟

صدا همانند صدای کشیدن درب های زنگ زده زندان در گوشم می پیچید. صدایی که هر روز صبح منتظر شنیدنش بودم. درب ها برای یک ساعت پیاده روی به روی ما باز می شد، یک ساعت آزادی بین دیوارهای بتنی و دریچه ای رو به آسمان. این ساعت برای مدت زیادی برایم معنای خانه می داد.

از آن زمان قار قار کلاغ ها درون سرم آن کابوس را زنده می کرد.

کی می توانم یک وطن در خانه ای سفید پیدا کنم؟

یک خانه امن؟

کی می شد یک راه به سوی آن خانه مرا با خودش بکشد؟

در مقابل من کاغذی بود پر از نوشته. من او را خط های سیاهی، سیاه کرده بودم. آن را مچاله کرده ام. آن را دور انداخته بودم.

درونم درد بی پایانی بود.

هنوز روزها برایم سیاه بود مثل آن میله ها و من انتظار ساعتی نو در خانه ای جدید را می کشیدم.

روزهای زیادی گذشت و کم کم شروع به خندیدن کردم، هنگامی که آن کلاغ های سیاه را می دیدم. به مادرم فکر می کردم.

کلاغ ها حالا شبیه گنجشک ها بودند، هنگامی که بالای نخل ها نشسته اند، نخل هایی که مادرم آنها را در خانه کاشته بود، و نک می زدند به خرما. آنها سیاه بودند اما من پشت آن سیاهی دلی سفید پیدا کردم. آنها دلهای سفیدی داشتند همانند تمامی مردمی که من در اتریش با آنها آشنا شده بود، همه آنهایی که می شناختم.

این برای من خانه ای نو بود.

Saeid Navaser, 29 Jahre, männlich, Asylwerber, Iran

الوطن والهاتف النقال

لم يكن لدي حتى الأن بيت خاص، بيتنا يشبه بيت أورسلا في مئة عام من العزلة مليئ بالنشاط و دائما مزدحم. بالطبع الأن يشبه نقالي بعض الشيء و انا دائما أرى وطني من خلال هذه القطعة السوداء الصغيرة التي لا يتعدى حجمها كف اليد. ربما الأن تضحكون علي و ترونني كملكوداس الكولي، لكن أنا لست هو.

ربما أيضا تقولون لأنفسكم " جن جنونه أو كان هكذا من قبل، هل يعقل أن يصبح النقال وطنا لشخص ما!"

لكن بالنسبة لي ليس هنالك اي مكاندو آخر غير النقال الذي أملكه. الوطن الذي كل يوم أفتح عيناي عليه. لأنني كنت دائما أعتقد بقول ملكوداس في مئة عام من العزلة " كل الأشياء لها أرواح، فقط يجب ايقاضها."

و حتى لا أسبب بعض الأضرار لهذا الوطن لم أحاول تثبيت لعبة كلش اوف كلنز، أعتقد أن الألعاب رغم أنها جميلة و لكنها لا تقرب الفواصل البعيدة و أعتقد أيضا أنه لأمر مؤسف أن تهدم جدران البيضاء لهذا البيت الذي أنشئ من قبل اورسلا على يد بعض الجنود أو حتى تخدش. لكنني أردت في ذات يوم أن أثبت لعبة أنغري بيرد لأن تلك الطيور فيها كانت تشبه عصافيرنا بعض الشيء، لكنني لم أقدم على ذلك لذلك السبب الأول عدم تدمير البيت ذات الجدران البيضاء.

قبل عام و بضعة أشهر حين تركت بيتنا و في الأف الكيلومترات بعيدا عنه في مكان لم أعرف عنه اي شيء وضعت حقيبتي و سكنت هناك. الطريق كان بعيدا، بعيد جدا. بعد العبور من الجبال و البحر و المستنقعات و النوم أيام عدة في الغابات و الشوارع أخيرا وجدنا أنفسا على طريق في ما بعد وجدنا أنفسنا نضحك هناك. بالطبع نستطيع القول هذه الضحكات كانت ضحكات خوزه بوئنديا الذي كان يطلقها بعد كل أختراع جديد.

أعتقد الأن أكثر لديكم هاجس بأنني مجنون، لكن في الواقع هذه الأيام أعين الكثير من الأمهات تصوب نحو هذه القطعة السوداء الصغيرة و ينتظرن ذلك الصوت الذي يقطع كل تلك المسافة البعيدة التي عبرتها بألاف المشقات و الصعاب في رنة هاتف.

و كما قال ملكوداس " كل الأشياء لها أرواح، فقط يجب ايقاضها." الأن تنظر الأف الأمهات الى هذه الهواتف المحمولة و تم استيقاضها و مثلهن هنالك اورسلا أخرى في تلك الجهة من العالم تنظر الى الهاتف

الذي الفاصل بينه و بين هاتفي رنة صغيرة، و لأن أعين أمي هي الوطن بالنسبة لي هاتفي أصبح أيضا مكاندو آخر.

Eine Heimat in einem Handy

Ich hatte nie ein eigenes Haus- unser Haus war wie das von Ursula in “Hundert Jahre Einsamkeit“ mit vielen Fanfaren und sehr betriebsam.
Aber nun ist mein Handy wie mein Haus. In diesem schwarzen Stück, das so groß wie meine Hand ist, sehe ich immer meine Heimat.
Vielleicht lacht ihr über mich und ihr findet, ich sei wie Melchiades, der Zigeuner, aber der bin ich nicht.
Vielleicht sagt ihr zu euch selbst: er ist dumm geworden. Wie kann ein Handy eine Heimat sein? Aber für mich gibt es keine Macondo außer mein Handy, eine Heimat, auf die ich jeden Morgen meine Augen richte, weil ich immer an Melchiades Rede glaube: alle Dinge haben ein Leben, du musst es nur erwecken.
Weil ich diese Heimat nicht verletzen will, installiere ich Clash und Clans nicht. Ich denke, obwohl manche Spiele auch schön sind, können sie die große Entfernung nicht kürzer machen und ich denke, es ist schade, wenn die weißen Wände von Ursulas Haus von Soldaten zerstört oder zerkratzt werden. Eines Tages wollte ich jedoch Angry Birds installieren, weil diese Vögel wie die Spatzen, jedoch ich tat es nicht aus Vorsicht gegenüber diesem weißen Haus.
Ungefähr vor 15 Monaten verließ ich mein Haus, tausende Kilometer weit weg auf eine andere Seite und ich wusste nicht, ob ich ein neues Haus finden würde. sind
Nachdem wir Berge, Seen und Sümpfe durchquert und im Wald geschlafen hatten, setzten wir unsere Füße auf eine Straße, an deren Ende wir zu lachen begannen, aber man kann sagen, unser Lachen war wie das von Jose Arcadio Buendias, der immer lachte, wenn er etwas erfunden hatte.
Ich denke, ihr interessiert euch nun noch mehr dafür, ob ich verrückt bin oder nicht, aber die Wirklichkeit ist, dass tausende Augen von Müttern auf dieses kleine schwarze Stück starren und auf die Stimme warten, die durch ein Klingeln tausende Kilometer zerschneiden kann, die ich mit
tausenden Problemen überwunden habe.
Wie Melchiades sagt: alle Dinge haben ein Leben, du musst sie nur erwecken. Die Augen vieler Mütter starren auf das Handy und wecken es auf wie eine andere Ursula, die auf der anderen Seite der Welt auf das Handy schaut. Die Entfernung zwischen ihnen und meinem Handy ist nur ein kurzer Anruf. Weil die Augen meiner Mutter meine Heimat waren, ist jetzt mein Handy eine andere Macondo für mich.

وطنی در یک موبایل

من هیچ وقت خانه مستقل نداشتم، خانه ما شبیه خانه اورسلای صد سال تنهایی است، پر از هیاهو و شلوغ. البته حالا شبیه موبایل من هم هست و من همیشه وطنم را در این تیکه سیاه مانند که اندازه کف دستم هست می بینم. شاید حالا به من بخندید و مرا ملکوداس کولی ببینید، اما من او نیستم.

شاید هم به خودتان بگویید " این دیونه شده، یا از قبل بود، مگه میشه یه موبایل وطن یک شخص بشه!"
اما برای من ماکاندوی دیگری جز موبایلم نیست، وطنی که هر روز اول صبح چشم بروی او باز می کنم. زیرا من همیشه به گفته ملکوداس در صد سال تنهایی معتقد بودم : أشیاء جان دارند، فقط باید بیدارشان کرد.

من حتی به این دلیل که آسیبی به این وطن نزنم بازی کلش اوف کلانز را نصب نکردم، فکر می کنم بازی ها هر چند قشنگ هستند اما فاصله های دور را نزدیک نمی کنند و فکر می کنم حیف است این خانه با دیوارهای سفیدش که اورسلا او را ساخته بود به دست چند سرباز خراب شود یا حتی روی آن خش انداخت. البته یک بار انگری بیرد را می خواستم نصب کنم چون آن پرنده ها شبیه گنجشکان خودمان بود، اما نصب نکردم به همان دلیل اول خراب نشدن خانه ای سفید.
یک سال و دو سه ماه پیش بود که من پا از خانه کنده بودم و هزاران کیلومتر آن طرفتر در جایی که هیچ چیزی در موردش نمی دانستم خانه نهادم. راه دور بود، خیلی دور. بعد از گذشتن از کوه ها و دریا و باتلاق ها و خوابیدن روزها در جنگل عاقبت پایمان به جاده ای کشید که بعدها در آنجا شروع به خنده سر دادن کردیم. البته می توان گفت این خنده های ما خنده های خوزه بوئندیا بودند که بعد از هر اختراع جدید سر می داد.

فکر می کنم حالا بیشتر دغه دغه اینکه من دیوانه باشم را دارید، اما واقعیت این است که این روزها چشمان هزاران مادر به این تکه سیاه کوچک خیره شده است و انتظار صدایی را می کشند که فاصله هزاران کیلومتری که من یک ماه با هزاران مشقت او را طی کرده بودم را با یک آهنگ زنگ موبایل طی می کند.

و همان طور که ملکوداس گفته بود: "اشیاء جان دارند، فقط باید بیدارشان کرد." حالا چشم های مادران زیادی به این موبایل ها خیره شده و آنها را بیدار کرده و همانند آنها اورسلایی دیگر در آن طرف جهان چشم به موبایلی دوخته که فاصله او با فاصله موبایلم یک تماس کوتاه است، و به این دلیل که چشمان مادرم وطنم بود موبایلم نیز ماکاندویی دیگر شد

Judith Aspöck, 17 Jahre, weiblich, Schülerin, Österreich

Große Dinge.
Familie
Freunde
Die Landschaft, die mich umgibt
Das Wetter, das meinen Leib umspielt
...

Kleine Dinge.
Der Geruch von frischgebackenen Keksen
Der erste Schneefall im Winter
Die ersten Knospen im Frühling
Der Geruch von frisch gemähtem Heu
Der tiefe Atemzug am Gipfel eines Berges
Der Blick vom Dach eines Hochhauses
Lagerfeuer mit Freunden
Konversationen bis tief in die Nacht
Unter den Sternen zu schlafen
Meine Lieblingsmusik zu hören
Mein Bett, darin tief zu schlafen
Die schlechten Witze meines Vaters
Das Lachen meiner Mutter
Ein Buch zu lesen, im Garten meiner Oma
Meine Katzen, die sich an mich schmiegen
Auf Konzerte zu gehen
Einen langen Spaziergang zu machen
Zu singen, obwohl ich schrecklich klinge, aber ich liebe es
Zu reden, viel zu reden und zuzuhören
Zu tanzen, einfach loszulassen
Geborgen zu sein
Frei zu sein

Ich weiß, dass ich Glück habe auf diesem Teil der Erde geboren zu sein und so zu leben.
Und doch glaube ich, weiß ich es nicht.
Denn meist merkt man es erst dann, wenn man es nicht mehr hat.
Und ich habe es noch.
Ich will jedoch lernen, zu teilen.
Und ich will zuhören.

Heimat

Hohe Berge.
Grüne Wiesen.
Straßen und Häuser.
Verständliche Worte.
Beschimpfungen und Liebeserklärungen.
Ich spüre diese Verbundenheit mit dem Ort.
Ich kenne ihn.

Heimat ist oft ein Ort, manchmal ein Mensch und meistens ein Gefühl.
Das Gefühl von Geborgenheit.
Das Gefühl von Zugehörigkeit.
Das Gefühl des Bekannten.

Heimat kann verschieden sein, wird verschieden sein.
Heimat kann uns unterscheiden.
Heimat kann uns einander näher bringen.
Doch ich finde, Heimat spaltet nicht, denn
Grenzen haben wir Menschen selbst gelegt.
Wir können sie vielleicht nicht auf einer Landkarte entfernen, aber in unseren eigenen Köpfen.

الأشياء الكبيرة
العائلة
الأصدقاء
العالم الذي حولنا
والهواء الذي يحيط بنا

الأشياء الصغيرة
رائحة البسكويت الطازج
أول هطول الثلوج في الشتاء
أول براعم الربيع
رائحة القش المحصود مؤخرا
التنفس العميق في أعالي الجبال
والنظرة من أعلى ناطحات السحاب
الألعاب النارية مع الأصدقاء
و دردشة أخر الليل

حرف زدن، زیاد حرف زدن و شنیدن
رقصیدن، رهایی
در امان بودن
آزاد بودن

من فکر می‌کنم خوش‌شانس بوده‌ام که در این قسمت از زمین به دنیا آمده و آنگونه زندگی می‌کنم که می‌خواهم.
و اینک باور دارم که این موضوع نمی‌دانم
زیرا که معمولا تنها زمانی متوجه چیزی می‌شوی که آن را دیگر نداری
اما من هنوز آن را دارم
با این حال، من می‌خواهم به اشتراک گذاشتن را بیاموزم
و میخوام گوش فرا دهم

وطن
کوه‌های سر به فلک کشیده
مراتع سرسبز
خیابان‌ها و خانه‌ها
واژه‌های آشنا
گلایه کردن و ابزار علاقه
احساس تعلق به جایی
می‌شناسمش

زیرا خانه معمولا جایی است و گاهی اوقات شخصی و اکثر اوقات یک احساس
احساس امنیت
احساس تعلق
حس آشنایی

خانه می‌تواند متفاوت باشد و متفاوت خواهد بود
خانه می‌تواند تفاوت را به وجود بیاورد
و می تواند به هم نزدیک شدن را به ارمغان بیاورد

اما فکر می کنم خانه قابل تکه تکه شدن نیست
خود آدم ها هستند که مرزها را به وجود می آورند
شاید ما نتوانیم مرزها را از روی نقشه ها پاک کنیم
ولی می توانیم در ذهنمان مرزها را بزداییم

والشعور بالمعرفة
الوطن يمكن أن يكون مختلفا وسيبقى مختلفا
يمكن للوطن أن يسبب الفرق
ويمكن أن يهب التقارب
لكنني أعتقد أن الوطن لايمكن أن يتجزاء
نحن أنفسنا من أوجد الحدود
ربما لايمكننا مسح الحدود من الخرائط
لكن يمكننا أن نحذفها من أذهاننا.

چیزهای بزرگ
خانواده
دوستان
دنیای پیرامون
و هوایی که جسم مرا احاطه کرده است
...
چیزهای کوچک
بوی بسکوئیت‌های تازه پخته شده
اولین بارش برف در زمستان
اولین غنچه های بهار
بوی یونجه تازه درو شده
نفس کشیدن عمیق بالای کوه
نگاهی از بالای آسمان‌خراش‌ها
نشستن دور آتش با دوستان
گفتگو تا انتهای شب
خوابیدن زیر ستاره‌ها
شنیدن موسیقی مورد علاقه
خوابیدن عمیق در تخت خواب
جوک‌های بی‌مزه پدرم
خندیدن‌های مادرم
خواندن یک کتاب در باغ مادر بزرگم
گربه‌هایم که خود را به من می‌مالند
رفتن به یک کنسرت
یک پیاده روی طولانی
آواز خواندن علیرغم صدای ناهنجار، ولی باز هم دوستش دارم

والنوم تحت النجوم
الإستماع للموسيقي المفضل
النوم العميق في السرير
نكات أبي غير المضحكة
وضحكات أمي
قراءة كتابا ما في حديقة جدتي
وقططي اللواتي يلعبن معي
الذهاب لحفل موسيقي
والمشي طويلا
الغناء بالصوت غير الرائع, لكني أحبه رغم ذلك
التكلم والتكلم طويلا والإستماع
الرقص والتمسك والإفلات في الرقص
الشعور بالأمان
والحرية

أعتقد بأنني كنت محظوظة لأني ولدت في هذا القسم من العالم
ويمكنني أن أعيش كما أشاء
أعتقد الأن بأنني لا أاعرف
لأنك تنتبه للأمور حين تفقدها فقط
لكنني لازلت أملك ممتلكاتي
رغم هذا أريد أن أتعلم المشاركة
وأريد الإستماع

الوطن
هو الجبال الشاهقة
والحقول الخضراء
والشوارع والبيوت
والمفردات التي نعرفها
العتاب و البوح بالغرام
شعور التعلق بمكان ما
الذي نعرفه

الوطن عادة هو مكانا ما وفي بعض الأحيات شخصا ما وعادة شعورا ما
الشعور بالأمان
الشعور بالتعلق

Rückmeldungen von den Teilnehmerinnen und Teilnehmern

Kamran:

Ich habe viele neue Wörter kennen gelernt und mein Ziel war es, andere Menschen kennen zu lernen.

Reza:

Connection und relation of people is the main goal of this workshop.

Marie:

Ich habe es gemocht, dass man ganz ungezwungen und natürlich miteinander reden konnte.

Simon:

Ich finde es gut, dass wir mit einem gewissen Spaß über ein sonst so ernstes Thema reden konnten.

Caroline:

Es war eine tolle Erfahrung, andere Sprachen zu hören.

Chiara:

Für mich war der Workshop eine Bereicherung, man trifft Menschen, die man sonst nicht treffen würde.

Paul:

Es war gut Einblicke in andere Kulturen zu erhalten.

Ardeshir:

Ich finde es interessant, dass andere Menschen an uns denken. Es gibt Menschen, die sich um uns sorgen. We are not alone.

Rückmeldungen von den Teilnehmerinnen und Teilnehmern

Maria/Gabi:
Der Versuch, dass sich verschiedene Kulturen zum selben Thema äußern war spannend und ist aus unserer Sicht gelungen.

Saeid:
Es war für mich das erste Mal, dass ich mit vielen Menschen sprechen konnte. Ich konnte wieder schreiben, früher habe ich Geschichten für und über die Menschen im Iran geschrieben.

Judith:
Ich habe mich gefreut, dass ich mitmachen durfte.

Lieselotte:
Die angebotenen Gegenstände, Fotos, Gewürze etc. waren sehr anregend und hilfreich für die Schreibarbeit. Man konnte sich daran festhalten. Es war für mich eine schöne Erfahrung, die Geschichten anderer Menschen zu hören.